

Една лесица хвалеши к' една лябка (дюгэнz) на ёдногò художника, и миждх нёгокы тё сечебл, намбрала и ёдна маска, (наличникz) и като ї взела к' руць ти си, рѣкал: о каква худава глауба, но мозокз нёма!

12.) Неподоба да остана иккой готохо то, и да прости не јбното.

Ёдно куче држеши мъсё к' устад-та си, и минували приезд ёдна рѣка. Ї като ви-дѣло к' водл-та скол-та сѣнка, стори мъ ся, какъ мъсё-то кое то видѣ, у водл-та е поголемо отъ нёгох-то, тутаки останки съ фо-то мъсё, и впучасла да грабни дрѹго то: и тако останало лишенно и отъ дѣл тё.

13.) Подоба да жали ми жибыти, а не мертвы ти.

Една мечка ся хвалила какъ є животно, наилчеловѣколюбно отъ всички тё дрѹги животны: защо никогдѣ ни юдѣ тѣло мертвое: и лесица та и рѣкал: ѿ! да но, юдѣши, мертвы ти: а не живы ти!

14.) Колько-то не отходжатъ въ страници мъстад, стрѹблениса, какъ нёма дрѹго мѣсто.

Една мышка ся родила въ ёдна кошница, и тако не намѣрила да юдѣ дрѹго икшо, о свѣмъ ѿрехи: слѹчи ся ёдинъ день, и излѣзи изъ кошница-та, и намѣрила вслакви дрѹгии юстїета, и рѣкал! о неразумство мое! ѿз